

SZWEDZKI LAPPHUND

TŁUMACZENIE: Olga Jakubiel.

Rewizja i uzupełnienie tłumaczenia polskiego sierpień 2022 Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Szwecja.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 10.11.2011

UŻYTKOWOŚĆ: Pies do pasienia reniferów; obecnie głównie pełni funkcję wszechstronnego psa do towarzystwa.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 3 Nordyckie psy stróżujące i pasterskie.
Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Szwedzki lapphund (nordycki szpic, używany dawniej przez nomadów - Lapończyków do wypasu reniferów, polowania i stróżowania) jest znany w krajach nordyckich od wieków. Dziś trzymany jako wszechstronny pies do towarzystwa.

WRAŻENIE OGÓLNE: Typowy szpic, nieco mniej, niż średniej wielkości, dumnie noszący głowę.

WAŻNE PROPORCJE: Prostokątny kształt tułowia.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Żywy, czujny, miły i czuły. Lapphund jest bardzo pojęty i chętny do pracy. Jako pies stróżujący i pasterski ma umiejętności bardzo przydatne przy wypasie reniferów. Jest on bardzo wszechstronny; nadaje się do zawodów posłuszeństwa, agility, wypasu, tropienia, itd. Łatwy do wyszkolenia, wytrzymały i wytrzymały.

GŁOWA:

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Nieco dłuższa, niż szersza; czoło zaokrąglone; potylicy nie jest wyraźnie zaznaczona. Stop: Bardzo dobrze zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Preferowany węgliście czarny lub bardzo ciemny, w harmonii z maścią.

Kufa: Stanowi nieco więcej, niż 1/3 długości głowy. Kufa mocna, równomiernie zwężająca się w kierunku nosa. Grzbiet nosa prosty. Wargi: Ścisłe przylegające. Podniebienie i wargi mocno pigmentowane.

Uzębienie: Zgryz nożycowy; równo ustawione i dobrze wykształcone zęby.

Oczy: Szeroko rozstawione, osadzone prawie poziomo, okrągłe, dosyć duże, ale nie wylupiaсте.

Brażowe, najlepiej ciemnobrażowe i pełne wyrazu. Powieki mocno pigmentowane.

Uszy: Trójkątne; szerokie u nasady; małe; stojące; koniuszki nieco zaokrąglone. Szeroko rozstawione i bardzo ruchome. Uszy załamane są niepożądane, lecz nie stanowią wady dyskwalifikującej.

SZYJA: Umiarkowanej długości, kształtna i mocna.

TULÓW: Dobrze związany; długości przekraczającej nieco wysokość w kłębie.
Grzbiet: Poziomy, mocny, umięśniony, sprężysty.
Łędźwie Krótkie i szerokie.

Zad: Proporcjonalnie długi i szeroki, nieco opadający, dobrze umięśniony.
Klatka piersiowa: Dostyc głęboka, sięgająca łokci. Klatka piersiowa proporcjonalnie długa, owalna, z dobrze wykształconymi ostatnimi żebrami. Dobrze rozwinięte przedpiersie; wyraźnie zaznaczony mostek.

Dolna linia i brzuch: Brzuch nieco podciągnięty.

OGON: Osadzony dostyc wysoko, po rozprostowaniu sięga stawu skokowego. Gdy pies jest w ruchu – noszony zwinięty nad grzbietem.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Kończyny przednie powinny być wystarczająco kątowne w łopatkach i łokciach, tak, by zapewniały dobry wy krok.

Łopatki: Łopatka dobrze ukątowna.

Łokcie: Ściśle przylegające do klatki piersiowej.

Przedramię: Proste, mocne i równoległe, zarówno w pozycji stojącej, jak i w ruchu.

Śródreżca: Wystarczająco ukośne.

Łapy: Mocne, owalne, o zwartych palcach; mocne i elastyczne opuszki. Dobrze pokryte włosami, także między opuszkami. Pazury i opuszki mocno pigmentowane.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Dobrze, ale nie przesadnie kątowne w kolanie i stawie skokowym.

Udo: Umięśnione.

Stawy skokowe: Nisko nad podłożem, aby dawać dobrą siłę napędu. Wilcze pazury dopuszczalne.

Stopy: Takie same, jak przednie.

RUCH: Lekki i sprężysty, dobrze pokrywający teren, z równoległą akcją kończyn i silnym napędem tylnych.

SZATA:

SIERŚĆ: Obfita podwójna szata. Włos nastroszony; podszerstek gęsty i bardzo delikatnie skręcony, krótki na głowie i przedzie kończyn. Dłuższy na mostku, z tyłu kończyn oraz na ogonie. Na ogonie krzaczasty, długi i gęsty. Tworzy kryzę wokół szyi. Sierść jest odporna na niepogodę.

MAŚĆ: Zwykle jednolicie czarna; brązowe refleksy – typowe. Biel na klatce piersiowej, łapach oraz koniuszku ogona – dopuszczalna.

WYSOKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: Idealna – psy: 48 cm, suki: 43 cm.

Dopuszczalne odchylenie o 3 cm poniżej i powyżej.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.

NB.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.